

OVERNAME OPA BIC – SHERATON

SEMANTIC REALITY 2026 · GOVERNANCE · 04

Ik kwam precies op tijd.

Zij was er niet.

Toen ging mijn telefoon.

Het was Chanel. Ze verontschuldigde zich. Ze zat in een taxi, nog onderweg, en zou maar vijf minuten te laat zijn.

Een paar minuten later zag ik haar het hotel binnenkomen.

Lang blond haar. Lang. Elegant. Het soort verschijning dat geen introductie nodig had.

Ze liep naar de receptie, checkte in, liet haar bagage achter en kwam toen naar mij toe.

“Meneer Frega, goedemiddag. Ik ben Chanel. Ik heb al het voordeel dat ik weet wie u bent. De video op uw website en uw foto hebben geen valse verwachtingen gewekt. En het is ook waar dat u geen filters hebt gebruikt. U ziet er echt precies zo uit als aangekondigd.”

“Dank u, mevrouw. Gaat u zitten, alstublieft. Mag ik u een koffie aanbieden, of iets anders te drinken? Neemt u de tijd. Ik heb geen haast, en ik weet hoe een heer zich hoort te gedragen in het gezelschap van een dame.”

“Nee, dank u. Ik heb op het vliegveld al koffie gedronken. Ik draag vandaag trouwens een nieuw parfum. Ik hoop dat u het mooi

vindt.”

Het parfum trok mijn aandacht.

“Hoe heet het?” vroeg ik. “Het is volkomen nieuw voor mijn zintuigen.”

Ze glimlachte.

“Nou, de naam is een oude Franse klassieker. Hij beantwoordt een heel eenvoudige vraag: hoe versla je een Italiaan zonder ooit het veld op te gaan?”

Ik keek haar recht in de ogen.

Achter haar elegantie zat een opmerkelijke intelligentie. Alleen al daardoor was ik meer bereid het gesprek voort te zetten. Bijna meteen ontstond er een sterk gevoel van empathie.

Ze begon het doel van haar bezoek uit te leggen, maar ik merkte dat ik afgeleid werd door de manier waarop ze bewoog terwijl ze sprak. Ze zag het. Af en toe hield ze even op en vroeg of alles duidelijk was.

Duidelijk tot op zekere hoogte.

Ze had het soort aanwezigheid dat concentratie moeilijk maakt.

Toen zei ze iets dat de richting van de ontmoeting volledig veranderde.

“Vijf topmanagers van BIC France zijn vandaag met mij meegekomen. Ze willen u graag ontmoeten. Daar begint het echte gesprek.”

Mijn aandacht keerde onmiddellijk terug naar het onderwerp.

Ze gaf hun een teken om naar voren te komen. Ik had er tenslotte mee ingestemd hen te ontmoeten.

Binnen enkele ogenblikken zaten we met zijn zevenen rond een tafel, omringd door vier banken.

Eerst dacht ik dat het om een misverstand ging.

Waarom zouden mensen helemaal uit Frankrijk komen voor een ontmoeting met mij?

De oudste van hen stelde zich voor.

“Mijn naam is M.....A. Ik ben op dit moment CEO van BIC France.”

Ik had nog steeds geen idee wat ze wilden.

Ik vroeg iedereen zich voor te stellen.

Het beeld werd al snel duidelijk.

De voltallige directie van BIC stond voor mij.

De reden van de ontmoeting was het redactionele overnamebod dat ik online had gelanceerd.

Ze hadden het serieus genomen.

Sterker nog, ze hadden het serieus genoeg genomen om hun eigen toekomst in twijfel te trekken. Zouden ze een nieuwe plek krijgen in de nieuwe organisatie? Zouden ze ergens anders werk moeten zoeken?

En op de een of andere manier was het contact gelegd via Chanel, die grotendeels zweeg en met gebaren communiceerde. Een aanwezigheid die onmogelijk over het hoofd te zien was.

Ik legde uit dat ik slechts een schrijver was en niets meer.

Niemand geloofde me.

Het antwoord was unaniem.

“Wanneer iemand van Gillette spreekt, luisteren zelfs onze aandeelhouders in stilte. Te beginnen met de familie Bic zelf.”

Ik vroeg om een korte pauze en gebruikte een koffie als excuus om te bedenken wat ik nu zou zeggen.

De situatie was ongewoon.

Toch werd ik voor het eerst zeker van iets: een verhaal veroorzaakt veel meer ontwrichting dan beloften.

En pas nu begon ik het te begrijpen.

Ferdinando